

ATT SE OCH INTE SE:
OM RITA NETTELSTADS ARBETEN

Det är kombinationerna som är poängen. En serie till synes enkla, avgränsade handlingar som tillsammans bildar en komplex struktur. Sammanhanget är tätt och samtidigt överblickbart och tydligt. Det handlar om tecknandet, handens rörelser över papperet. Men också om bilden av tecknandet, själva föreställningen om det som händer mellan huvudet och handen: de fysiska impulserna och tankens rörelser. Det finns ett avstånd till det som äger rum. Och det finns ett dagdrömmeri, alldeles intill de vardagliga ögonblicken. Man ser och man tänker på hur det som synliggörs relaterar till det som inte går att se.

Rent konkret består installationen på Fabriksg. 48 av två videoverk och tre stora teckningar i formatet 130 x 200 cm. Bakgrunden är en dialog mellan Rita Nettelstad och Bo Eckebrink, en blind man som Rita Nettelstad fick kontakt med genom Synskadades riksförbund, när hon gick sista året som kandidatstudent på konsthögskolan Valand 2008–12.

I det första videoverket, *En studie av handen, en dokumentation av en teckningsprocess* från 2012, sitter Rita Nettelstad i ett gallerirum på Valand och beskriver en abstrakt teckning som hon har gjort. Hon berättar så noggrant hon kan hur de olika fälten av teckningen ser ut, vilka partier som är tunna till karaktären och vilka som har en tätare struktur. Bo Eckebrink står framme vid ett pappersark av motsvarande storlek som teckningen och ritar det som Rita Nettelstad beskriver. Den som ser verket får följa processen, vara i det som pågår, se hur det förändras och successivt blir något annat. Då och då hör man stadstrafiken från gatan utanför.

I det andra videoverket, *Att se det osedda* från 2014, är rörelsen den omvända. Rita Nettelstad har gett en kamera till Bo Eckebrink och bett honom att ta en serie

fotografier av olika platser och ögonblick i sin vardag. Sedan möts de. Rita Nettelstad berättar vad hon ser på bilderna och de samtalar om detaljernas betydelser. En handikapparkering. En parkbänk. Ett räcke i trapphuset utanför Bo Eckebrinks lägenhet. I en sekvens ser man fragment från hans hem, med hunden, mattan på golvet och några av krukväxterna i fönstret. Det finns en långsamhet och det finns ett lyssnande i filmen som betonar mellanrummen, det obevakade.

De tre teckningarna har en saklig och objektiv karaktär. Vertikala streck. Horisontella streck. Samt, i mitten, en teckning med vertikala *och* horisontella streck. Det handlar också här om vad man ser och hur man sätter ihop olika komponenter, olika fragment av verkligheten, så att det blir en större och mer mångtydig bild. En reell konst, snarare än en realistisk. En konst med respekt för det som är olikhet, begränsning, hinder. Och just därför: en dialogisk, prövande konst. Stramheten, i både formmässig och konceptuell bemärkelse, är själva förutsättningen för den fria reflektionen. Streck, bara streck. Ändå: rum för tanken.

Magnus Haglund

Kulturskribent och författare